

Зарадвало се момичето, поблагодарило и пустнѣло пеперудката, която скоро пакъ попаднѣла въ човката на птичката.

Отъ тогава градината наченѣла да се раскопва и да се садѣтъ въ нея на хубави лѣхи зеленчуци, билки, цвѣтя и дрѣвеса, а по дрѣвесата, да се поставятъ гнѣзда за птичета. И всичко това вършило само момичето.

Подиръ нѣколко години тая градина станѣла толкозъ хубава, щото съ очи не можела да се изгледа, та камо ли съ уста да се раскаже. По дрѣвесата се навѣдили хиляди-хиляди птички, които излавяли на день по милионъ пеперуди и не оставяли да се роди ни една гжсеница, която би могла да поврѣди нѣкое листо въ градината. Когато пролѣтъ се всичко раззеленѣвало, разцвѣтѣвало и дрѣвесата се отрупвали съ плодове, птичкитѣ запѣвали и хилядитѣ имъ гласове заглушавали миризливия въздухъ отъ сутрина, та дори до срѣдъ нощъ. Голѣмо-мало се стичало да погледа хубавата градина и всички се смайвали отъ красотата на цвѣтята и отъ хилядитѣ гласове на сладкопойнитѣ птички. Всички казвали: „Това е райска градина.“

Отъ постоянната работа и момичето расхубавѣло. То станѣло таквасъ хубавица мома, щото и слънчевитѣ лѣчи се засрамвали отъ нейното румено лице.

По цѣлъ свѣтъ се прочула хубавата мома съ райската градина, въ която пѣели много хиляди пѣснопойни птички.

Но никаква пеперуда не дошла да казва, че е нѣкаква честъ, а дошѣлъ самъ-си царя. Той се смаелъ отъ хубоститѣ на градината и взелъ момата за своя царица.